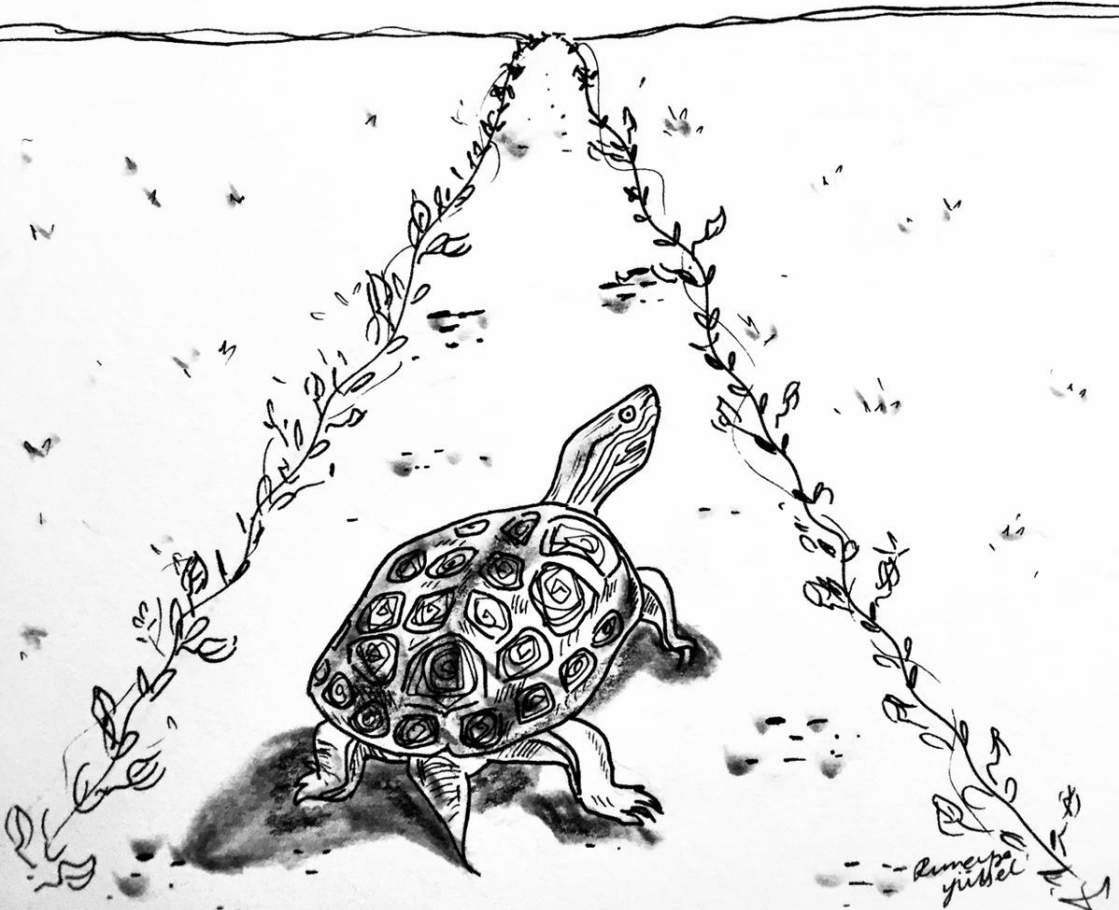

KAPLUMBAĞA Fanzin

Sayı: 1 Kasım 2018

Ağır ol!

kaplumbagafanzin@hotmail.com

[@kaplumbagafanzin](https://www.instagram.com/kaplumbagafanzin)

Şşş!.. Duyuyor musunuz? Kaplumbağa' nın ayak sesleri bunlar!

Otobüs camına kafanızı dayadığınızda gelen bir tatlı uyku gibi ince ince geliyoruz. İçinizi ısıtacak huzur ve sıcaklığı vaat ederek...

Hedefimiz her dönem yeni bir sayıyla sizlerle buluşmak.

“Sarmaşık” adıyla geçtiğimiz sene bir dergi olarak sesimizi duyurmak istemiştik. Ancak hayal ettiğimiz çizgiyi yakalayamadık. Şimdi ise Kaplumbağa Fanzin olarak karşınızdayız. Geç olsun, güç olmasın düşüncesiyle.

Unutmayın; kaplumbağalar eninde sonunda çizgiyi geçer, arzu ettiklerini gerçekleştirirler. İçinizdeki kaplumbağaya sesleniyoruz. Umduklarınızı bulmanız dileğimizle.

Keyifli okumalar...

Kaplumbağa Fanzin

GEÇ KALMAK

“Neden bir böcek bile olamadığımı anlatmak istiyorum size. Önce gurur duyarak söyleyeyim ki, böcek olmayı birçok kez istedim. Ama bunu bile başaramadım. Yemin ederim size baylar, fazla bilinçli olmak bir hastalıktır.”

-Dostoyevski

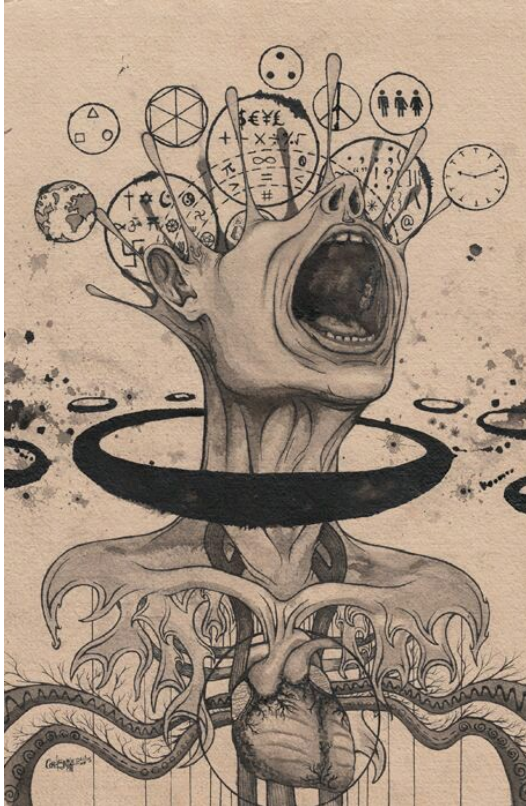
Bunca zamandır kendime sorduğum her sorunun cevabı aynı yere çıkıyor ve yine o noktada kilitleniyor. Fakat anahtar kelimeyi keşfettim; anahtar kelime “kendi”. İnanması güç ve belki anlamsız ama şahsi görüşüm insanın çözemeyeceği en büyük bilmecenin yine kendisi olduğu yönündeydi. Düşüncelerimin etekleri bazen öylesine takılıyor ki bu sorulara, beynimin bir ucundan öbür ucuna yuvarlanıp duruyorum. Kendinden geçmek, kendine gelememek, kendine geç kalmak...

Sanırım en çok son fiil yoruyor kafamı. Düşünüyorum, insan kendine geç kalabilir mi diye. Çoğu zaman cevabı alıyorum aslında. İnsanoğlu ne zaman atik olmuş ki kendine yetişebilsin... Elbette geç kalabilir diyorum. Ama olay sebep göstermeye geldiğinde kendimle çatışıyorum. İnsan neden kendine geç kalır? Korkar mı, bıkar mı; cahil midir, çok mu bilir, neden ellerinden kaymasına izin verir ki benliğinin? Ya da ellerinden kayıp gitmesi mi onu benlik hâline getirir? Kesin çizgiler çizilmesi oldum olası rahatsız eder beni. Bir şeyleri kalıplaştırıp isimlendirmek, onu basitleştirmek; varlığına leke sürmek gibi gelir. Kuralsız, düzensiz, rutinsiz yapabilir miydik yine? İyi-kötü, güzel-çirkin... Niye her şey kesin olmak zorunda? Onları görecelikten uzaklaştırmak onları tutsak etmek gibi gelir. Bu net çizgileri uygulamaya çalıştıkça kendimizi kısıtlıyor, sözde “benlik” dediğimiz bir şey yaratıyoruz kendimize; bir oyuncak, bir tutsak. Bize uymadığını fark edince bocalıyoruz. Hani bu senin benliğindi, “kendi”nden mi emin olamıyorsun? Eğer şuan olduğunu sandığın ya da olman gereken kişi değilsen bunca zaman kimdin? Bir yere sığınmaya çalıştın, biri olmaya...

Olamadın, korktun. Çünkü fark ettin, sürüden uzaklaştın bir kere. Önünde iki seçenek olacak; diğerlerine uyup sürüden ayrılmamak adına yalan dolu ama güvenli bir yaşam mı süreceksin yoksa risk alıp kendini mi keşfedeceksin? Gerçekte kim olduğunu? İkincisinin öyle kolay durduğuna bakmayın, eminim çok daha zordur yaratılışının üstüne çıktığın kaçak

katları yıkmak. Zaten aciz, bencil insanın en büyük korkusu yalnız kalıp başarısız olmakken bu cesareti gösterebilir mi? Yoksa bu çizgide gidip gelirken kaybolup yok mu olur?Anlamsız bunca söz dizisi için özür dilerim. Daha kendim çözemediğim bir olayı anlatmaya çalışıyorum, çoğu zaman yolumdan şaşarak. Bir pusulam yok. Kendinden bile korkan gölgem ve güvensiz içgüdülerim var sadece. Biz, biraz kayıbz, biraz yoksul, biraz yalnız, biraz korkak. Ama deniyoruz, insanları kör eden ve göz yumduran tüm kötülükleri görüyoruz. Onun aslında insanın “kendi”si olduğunu biliyoruz. İnsanın, şeytanın yeryüzündeki formu olduğundan da eminiz ve “kendi”mizin o şeytanlardan biri olmadığını umarak yürüyoruz. İşin daha da kötüsü, sanırım bunu yaparken kendimize geç kalıyoruz...

YASEMİN KURUCA

ESKİ PAZAR YERİ

Cennette bir dal!
Uzaniyorum meyvesine.
Alamıyorum ama
Avcumun içine.

Baksana etrafına
Eski pazar yerindeyiz
Yoksa hatırlamadın mı
Tezgahın başındaki
Küçük çocuğun
Utangaç hallerini?

Elbet
Elime meyveleri alacağım.
Seni
Eski pazar yerinde
Bekliyor olacağım.

SALİH KARAKAŞ

Bir Silüet Bin Yalnızlık

Uykularım hep yarımdaydım dün
Bu yüzden haykırdım bütün gün
Kelimelerim müsaitti bir şeyleri eleştirmeye
Çünkü birer insandı artık kelimelerim.
Hayalden yoksun bir bedende yok oldum dün,
Düşleyemedim arzularımı bütün gün.
Dimağım bitap düşmüş olacak ki yorgunluktan.
Yazacak hiçbir şey bulamadım bu koca hayattan.
Göz bebeğimin arkasında saklanan yedek bir oyuncu mevcut,
hep yalanlar söylüyor hayata dair.
Bir de senaristi var, bütün bunları yazan
İşte onlar ki kelimelerdir, beni terk etmeye dadanan.
Her biri sorumlu titreyen alnımdan.
El ayaktan düşmüş içimdeki kadın,
utanıyorum bundan.
Üşüyordum dün gece,
üşüyorum hâlâ gövdemin teriyle.

ECE NUR

Öyle alelaide dolaşamazsın bu şehri
Geçtiğin her sokağın kedisine selam vereceksin

Bütün sırlarını anlatacaksın şehre
Kaybolduğunda korkmamalısın
Hep en güzel meydanlara çıkar bileceksin

Gezerken Mısır Çarşısında
Bütün kokuları ayrı ayrı içine çektiğini fark edeceksin
Bazen kalabalıkta kaybolmayı
Bazen de o kalabalıkta tek birini görmeyi öğreneceksin

Sahile çıkıp ağlayanları
Meydana çıkıp naralar atanları
Ezilmeyi peşinen kabullenenleri
Ölümüne simit satanları
Çamlıca' da sevgileri
Yalı manzaralı banklarda evsizleri göreceksin

Bu kadar insan
Bu kadar farklı insan
Nasıl iki yakası
Birleşmeyen bir şehirde
Birlikte yaşar
Şaşıracaksın

Bir gün yedi tepenin birinden şehre
Baktığında
İstanbul'un çoktan seni yendiğini anlayacaksın

FURKAN EKEMEN

ANNEME

Gözlerin toprağa benziyor anne
Uzun uzadıca bakan hülyalara dalıyor
İçindeki sevinç ışıltısı güldürüyor ya insanı
Bir mutluluktur geliyor konuyor yüreciğime...

Ellerin kadife güllere benziyor anne, yumuşacık
Bir kere öpen dudaklarını çekmek istemiyor
Gül pembe tenin yumuşacık değıyor yanacığırna
Bir buse gibi uçup gidiyor ancak izi kalıyor...

Saçların Kızılırmak gibi anne...
Uzanyor, uzanyor uzaklara
Herkes hayran kalıyor onlara
Beni sarmalıyorlar, kokun hâlâ üzerlerinde

Dudakların yazın dallardaki kirazlar gibi anne
Tatlı mı tatlı
Bir değısin alnırna, yanacığırna; pembe pembe renkleniyor,
Beni gecenin karanlığına yolcu ediyorlar...

Sözlerin destan gibi anne...
Sonsuz gibi geliyor ancak öyle bir dokunuyor ki sol yana,
Öyle bir sarıp sarmalıyor ki içtenliğıyle
Ve hâlâ çınlıyor kulağımda...

Huzurun ise tamamen papatyalara kaçmış anne,
Senden uzak cennet bahçelerinde
Seni bekliyor
Ve papatyalar da öldükten sonra kokuyor...

BAŞAK NİSAN İVGEN

ELVEDA FRÆULEİN

Biliyorum hiçbir zaman yazılarımda güzel bir giriş yapamadım. Yazar olabilmeyi de beceremedim fakat yazmaktan da vazgeçemedim. Seni en son bir eylül akşamında görmüştüm Fræulein.

Hava kararıyordu. Sonbaharın verdiği o tatsız, bitik, tükenmiş, yalnızlık kokan havasında güçlkle nefes alabiliyordum. Zifiri karanlığa doğru yol alan gökyüzünde kaybolup hayallere dalmış uzaktan seyre dalmanın verdiği yürek burkan acı ile seni seyrediyordum. Sarı saçların adeta güneş gibi içimi ısıtıyordu. Güzelliği, berraklığı; yeşil gözlerinin saçtığı huzurdan görebiliyordum. Oysa haberin bile olmuyordu. Rüzgarla savrulan saçlarını seyre dalarken kayboluyordum. Olmamalıydı bu, bir rüya olmalıydı. Yakınımda iken seninle konuşamamak acı veriyordu. Çünkü ben hiçbir zaman sevmeyi de becerememiştim. Bir çocuk gibi utanıp kaçmıştım senden şimdiki gibi. Başarısızlıklarla, kaybedişlerle dolu olan hayatım gittikçe büyüyor ve yeni dramlar ekliyordum hayatıma. Sen bankta oturmuş; masum, bebedksi yüzünle gülümserken ben yitikliğimle başbaşa kalıyordum. Sana sevdiğimi söyleyemedim belki ama sana bir elveda borcum vardı Fræulein.

Seni bir eylül akşamında görmüştüm. Fræulein. Rüzgarla savrulan saçlarını seyre dalarken gecenin zifiri karanlığında kaybolmuşum. Elveda Fræulein elveda...

Mezun Arkadaşlarımızdan
ASLA YAZAR OLAMAYAN ADAM

OKYANUSUN DALGALARI KIRILMIŐ

Yerde gördüğüm su birikintileri
Benim gözyaşlarımın
Ben çok geç anladım
Üstünü çizdiğim her şeyin
altında kaldım

Gün ağardı, kuşlar uçtu
Ben geride kaldım
İnanmak istediğim yıldızlar
güneşin altında karardı
Ben hep geç anladım

Çiçekler açarmış ilkbaharları
Ben sonbahar sandım
Saça iliştirilen çiçekleri
Balığın aşkına yordum
Aşkmış aşıkımış, bir maşuk
yorulmazmış
Ben bunları geç anladım

Gözle görülmeyene
anlam yüklemek
nedir diye sorsalar
İlk ben el kaldırıyorum
Hayatı bilmezmişim ki ben
Kulağıma hep böyle çalınır

Su birikintileri benimmiş
Ben yağmur sandım
Ama çöle yağmur yağmazmış
Su birikintileri de hayalmiş zaten
Ben hep geç anladım

Bu yaşımda ihtiyarlamayı göze
aldığım ne varsa
İnce ince bertaraf edildi
İhtiyarlamayı kolay sandım
Dedim ya ben hep geç anladım

Kış gelir, gider, belki yine yazı
severim
Ama yağmur yağsa yine
İlk ben ağlarım

Bir parıltı, bir patırtı derken gelir
ekim
Yerdeki su birikintilerini belki bu
ekimde anlarım

BEYZA TUFAN

BELİRSİZ BAŞKA BİR YILDIZIN GÖZÜNDEN

Yıllar önce çığlık çığlığa bir bebek açıyor Bir vapur yanaşıyor kıyıya
gözlerini dünyaya sabah saatlerinde Bir çiçek soluyor zamanla saman
Üç kişi oluyorlar sonra kağıtlı bir defterin arasında
Dört oluyorlar beklenmedik bir anda Şimdi içlerinden biri boğularak
uzun zaman sonra ölüyor tüm kurulan hayallerde
Bazı belirsiz şeyler Kendini asıyor saman kağıtlı
Geceler uzuyor bu şeylerle defterin arasındaki o kurumuş
Dolup taşıyor çiçeklerle sarılı ipe
Geceler bekliyor Karanlıkta parlayan o üç yıldızın
Karanlık gökyüzünde sıralanmış üç göz yaşlarıyla doluyor mezarı
yıldız kadar uzak bir şeyler Ve belki de mezarına ekilmiş o
Kayan her yıldızda tutulan bir dilek çiçeğin tohumları filizlenmeyi ümit
kadar yakın ediyor bu göz yaşlarıyla
Gökyüzünde hiç gözükmeyen başka Fakat bu üç yıldız seyrederek olup
güzel yıldızlar kadar belirsiz bitenleri,daha çok ağlıyor
İki küçük tahta parçası tohumların göz yaşlarında
Bir metal boğulacağından habersiz
Bir metafor belki Ve sonunda
Biraz belirsizlik Çığlık çığlığa gözlerini açan o bebek
Oldukça belirsizlik hatta Yıllar sonra
Bir kaldırım kenarından koparılmış sarı Sonsuza kadar susuyor
bir çiçek duruyor kutunun içerisinde Gözleri kapanıyor
Uzuyor artık her kaldırım çizgisi Günler geri sarıyor
Bazı belirsiz şeyler Ve gökyüzünde hiç gözükmeyen
Her şey sebebi olmadan yapılan şeylerin belirsiz başka bir yıldızın gözünden
doğurduğu sebepsiz şeylerden ibaret Yıldızlar birer birer sönmüş
Şimdi gün batımında güzel bir müzik Tohumlar göz yaşlarından
eşliğinde ilerleyen bir karavan duruyor boğulmuş
yol kenarında Belirsizlik gök gürültüsüyle
Gök gürüldüyor kaybolmuş
Her yeri bir beyazlık kaplıyor Şeklinde son buluyor her şey
Rengarenk ışıklar sönüyor
Deniz durgunlaşıyor

SİRİUS

KARAN

(...) Babamsa yüzünü buruşturdu ve "Kırk yıllık kapıyı ne yapayım, o kadar ömrüm mü kaldı benim?" dedi. Şaşırılmışım. Neden böyle söylediğini anlayamamıştım. Bir kapı nasıl onun ömrüne sınır çizebilmişti? Sonra çıkmıştık oradan, kapıyı da almamıştık. Anlamalıydım o an. Eminim bekliyordu ölümün gelişini. Alıştırmalıydım kendimi. Belki o zaman yıkılmazdım bu kadar. Üzülmekten çok başka bir şeydi hissettiklerim. Sıkışmışlık hissi...

Sonra elimi çektim aniden saksıdan. Saksının da karanfillerin de yok olmasını istedim. Pencereyi açtım. Soğuk rüzgârı iliklerime kadar hissettim. Sonra saksıyı aldım elime, pencereden dışarı fırlattım. Ne babam vardı şimdi, ne saksı, ne de karanfiller. Hayat böyleymiş işte; bir varmış, bir yokmuş...

BİLENGÜL KAYA

Eskiden hayatımdaki tek karanfil karnım ağrıdığımda bana yoldaş olan karanfildi. O zamanlar hayatı rutin bir şekilde akıp giden sıkıcı bir adamdım ben. Günlerim işe gidip gelmekle geçip gidiyordu. Sonra bir karanfil daha girdi hayatıma. Karanfillerin en güzel. İş dönüşünde vapura binmişim. Denizi izliyordum, düşüncelere dalmışım. Sonra birden gözüme o ilişti. Üzerindeki elbise kırmızıydı, yanakları al al olmuştu rüzgardan. Denizi izliyordu. Elindeki kitap düşecek gibiydi. Dalmıştı, düşünceliydi. Ne düşündüğünü bilmem. Yüzünde bir ifade yakalayamadım. Ela gözleri batan güneşten dolayı parlıyordu. Sarı gibiydi hatta, güneş gibiydi gözleri. Umut gibiydi: aydınlık, güzel, hülyalara daldırarak cinsten. Eski bir Kadıköy vapurundaydık. Vapura binen onca insan içerisinde yalnızdık. Konuşuyorlar, gülüşüyorlardı. Biz denizi izliyorduk, düşüncelere dalyorduk. Belki o da farklı dünyalara gidiyordu düşünceleriyle. Bilmem ki, sormadım hiç. Vapur kenara yaklaşırken kalktı. Yaklaştıkça yüzündeki ayrıntıları fark ediyordum. Burnu da kızarmıştı mesela. Bembeyaz tenindeki kızarıklıklar fazlaca belli oluyordu. Yüzüne daldığımı fark etmiş olsa gerek, tebessüm etti. Gülümsediğinde dudağının

FİLSİZ

Adalet Ađaođlu'na ithafen...

solunda minik bir gamze oluşuyordu. Güldüğü zaman gözleri kısılıyordu. Ben de tebessüm ettim. Nasıl oldu bilmem, samimi olmuştuk birden. Sanki yıllardır tanışık olan insanlar gibiydik. Sanki yalnızlığımızın üzerini örtüp mutlu olmak istiyorduk artık. Ben birinin gelmesine olan açlığını gideriyordum. Onun gibi birisi geldiğinden dünyanın en mutlu insanıyım artık. Konuşurken yüzünü izledim biraz. Kırmızı bir ruju vardı. Kırmızıyı çok seviyordu ki elbisesi de kırmızıydı. Kahverengi, dalgalı saçları vardı. Lavanta kokuyordu. Artık en sevdiğim koku lavanta kokusuymdu. Burnu tam öpmelikti. Minnacik, narin. Öpmelere hiçbir zaman doyamadım. (...)

ORFE

(...) Soğuk bir kasım ayıydı. Ahmet için mesai bitmişti. Artık eve dönme vaktiydi. Çantasını topladı, masasını düzenledi ve yürüyerek gitmeyi tercih etti. Yol çok güzel bir parktan geçiyordu ve o parkta yürümek Ahmet'e huzur veriyordu. Hava soğuk olduğundan parkta kimsecikler yoktu. Yolu yarılacağına dinlenmek için bir banka oturdu ve etrafı seyre daldı. Yalnız biri olduğundan çok fazla şey düşünmüyordu. Haliyle dertleri de yoktu. Ahmet öylece dalıp gitmişken buraların yabancısı olduğu belli olan ve biraz da telaşlı bir hanımefendi geldi. Buraların yabancısı olduğunu söyledi ve şans o ki Ahmet'in çalıştığı iş yerine gitmek istiyordu. Ahmet donup kaldı, hayatında ilk defa bu kadar güzel bir kız görüyordu.(...)

MURATHAN SARI

Yeni Türkü- Karanfil

(...) Uykusunu alamadığı dönemler; uykuyu yakalayamadığı, yakalasa da ondan köşe bucak kaçtığı, ruhsal yorgunluğunun rutinine yansıdığı zamanlarda göz altları morarırdı. Beyaz bir teni vardı ve uykusunu alamadığı dönemlerde belirginleşen göz altlarıyla bağımlılara benzerdi, yoksunluk krizine her an girecekmiş gibi gözükürdü. Bu dönemler biraz uzasa boğucu okul yöneticileri rehberlik servisine bir e-mail atar, rehberlik servisi ise onun teneffüslerini çalardı. O dönemlerde yürürken hafifçe sallanır, sonbaharda düşmek için rüzgarı bekleyen sarı yapraklar gibi dolanırdı ortalıkta.

Düşünürken saçlarını toplamazdı, çoğu zaman bakımsız saçları kabarırdı. Öndeki tutamları burnuna çarptığında huylanır ve burnunu büzştürürdü. Düşünürken daldığı şeyler boşluk, ışık huzmesi, kitap sayfaları olmazdı. İnsanları izlerdi -bir kez bile benim olduğum tarafa bakmazdı-. Onların zihinlerinin içinden ne geçtiğiyle ilgili oyunlar oynar ya da cidden bu konu üzerine kafa yorar ve ağlardı. Yorgun bakışları ve koyu halkaları ıslanırdı, ısıyıp durduğu dudakları kızarırdı, sesi duyulmazdı ama ağlardı. Gözyaşını her daim gözünde taşıyan biri olduğundan mı bilinmez, ağlayışları fark edilmezdi. Ağlayışları o kadar şiddetlenirdi ki bazı zamanlar, balkonundaki saksıları dolup taşardı. Karanfillerinin birkaç yaprağı solar, duvarına sinip hıçkırırdı.

Ölümü, bana has olduğu kadar ona da hastı. (Çünkü nasıl, neden ve ne zaman olduğunu cevaplayacak hiçbir şeyi bizlere bırakmamıştı.) Uyumadan önce camına baktığımda, karanfilleri solmuştu. Baharın etrafa yayıldığı güzel bir havada uyandığımda, perdemi aralayıp balkonuna baktım. Karanfil saksıları gitmişti.

Haberini kuşlardan aldım, ölmüştü. (...)

BEYZA TUFAN

Soğuk bir kış gecesini. Daha doğalgaz yok evimizde. Sobanın olduğu güzel zamanlardan. Sobanın vermiş olduğu sıcaklıkla hepimiz mayışmış bir şekilde televizyona bakıyoruz. Babam karşıdaki koltukta uzanıyor, üstünde kalın kahverengi battaniyesi. Yanımda ise annem; ayaklarında patik, üstünde ince battaniyesi. Ben ise sobanın üstündeki portakal kabuklarının, biraz da kaynayan karanfilli ıhlamurun kokusu içinde yatıyorum.

Herkes televizyona bakıyor ama her zamanki gibi aklımızın bir köşesinde ablam var. Bizden gideli dört yıl kadar oldu ama biz hala onsuzluğa alışamadık. Sobanın yanına her uzandığımda yanımda o varmış gibi oluyor. Kafamı çeviriyorum, yok biliyorum ama yine de bakıyorum işte. Annem yine en sevdiğimiz keki, limonlu keki yapmış. Babam fokur fokur eden çaydanlığı alıyor. Annem keki kesmiş. Büyük, pembe çiçekli tabakta altı-yedi dilim kek, tepside üç bardak var. Birinin eksik olduğunu biliyoruz, ablamın.

Babam, herkesin bardağına dolduruyor ıhlamuru, yaklaşık yarım limon kadar sıkıyorum bardağıma, annem ve babam birer kaşık şeker atıyor. Yudumlarımızı alınca bardaktan, o karanfil tadı gelince ağzımıza herkes birbirine bakıyor, aklımızda ablam. O hep karanfilsiz içerdi.

ERENCAN ARMUTLU

(...)Bir sonbahar günü. Yollar yapraktan gözükmüyor olmuş. Yolun yanlarında olan ağaçların meyveleri yaprakların arasına gizlenmiş adeta. Muhittin Bey elleri cebinde usulca ilerliyor. Rüzgâr sesi ve yaprakların hışırtısı huzur verirken arada bir geçen araba sesi büyüğü bozuyor. Muhittin Bey yolu bitiriyor ve kasaba meydanına ulaşıyor. Her zaman heykelin yanında oturan Hüsamettin Bey'i görüyor. Hüsamettin Bey şizofreni hastasıdır. Hüsamettin Bey her zaman kırmızı takım elbise giymektedir. Uyuma aşırı düşkün olduğu için kırmızı ceketinin sağ cebinde kırmızı mendil yerine bir karanfil bulunmaktadır. Muhittin Bey Hüsamettin Bey'in yanına gider ve :
"Hüsamettin üşüteceksin yahu! Git evine akşam kahvede oturur; birer çay içeriz."(...)

YUNUS EMRE YILMAZ

(...)Öğretmen çocuğu olmanın zorluğunu hep çekmişimdir. Hani herkesin imrendiği bir durumdur ya!.. Bir de bana sorun siz! Çocukluğumda sık sık taşınmak, düzen değiştirmek zorunda kalırdık. Sürekli okul ve arkadaş ortamının değişikliği, benim gibi kabuğuna çekilip kendi yarattığı dünyasında yaşamayı tercih eden ya da yapısı gereği böyle davranan bir çocuk için hakikaten sıkıntılı bir süreç getirirdi.

Düşlerimle oluşturduğum dünyam, filizlenmekte olan dalları dahi göklere değen heybetli bir çınar ağacı kadar uçsuz bucaksız ve sağlam olmalıydı. Nitekim çevremdekiler zaman zaman hissedebiliyordu ördüğüm bu kalın kozayı. O zamanlar düşünememişim çınar ağaçlarının heybetli görünümünün arkasına sığınıp içten içe çürüdüğünü.

Hayatıma büyük iz bırakan arkadaşlarımdan biriyle annemin tayininin çıkması sebebiyle gittiğimiz Manisa' da tanıştım.

Kaldığımız lojmanın bitişiğindeki arsada küçük, bakımsız bir ev vardı. Kasabanın renkli evlerine meydan okurcasına kasvetli bir renge sahipti. Duvarlarındaki çatlaklardan okunuyordu yaşı, yılların yaşanmışlığı... (...)

DİLARA AYDIN

(...)Plağı elimde birkaç kez çevirdim. Tozlanmış ve epey eskimişti. Islak bir bezle tozunu aldım. Nazikçe, yavaşça... "Kırmızı karanfiller seni kalbim çok özler..." Elimin tersiyle yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildim. Pikaba yerleştirdim. Şarkının hoş melodisi odayı doldururken perdeleri açarak güneş ışığının eve nüfuz etmesine izin verdim. Gülümsedim. Buruk bir gülümseme. Seneler sonra ilk buluşma.

Aynanın karşısına geçip seyrelmiş saçlarımı özenle taradım. Yıllardır giymediğim o takıma gitti ellerim. Bu sefer kendimi durdurmam. Her zamankinden farklı olma isteğim beni heyecanlandırmış, türlü sakarlıklarına meyil vermişti. Yere düşürdüğüm birkaç parça eşyayı aceleyle topladım. Nasıl oluyordu da vücuduma aynı anda hem muhteşem bir huzur hem de son derece rahatsız edici bir huzursuzluk hakim olabiliyordu. Evin içinde anlamsızca fakat sanki geç kalmışım gibi bir oraya, bir buraya koşturdum.

Evden nihayet çıktığında, sokaklar, insanlar, gökyüzü, güneş hatta taş binalar bile gözüme farklı bir hoş göründü. Birkaç tanıdığı gülümseyerek

---

selam verdim. Rotam belliydi. Köşedeki çiçekçi abladan bir demet kırmızı karanfil alacaktım. En sevdiklerinden. Yok, dedi. Kalmamış. Yüzüm düştü de belli etmedim. Özür dilerim Sevgili, karanfilsiz geleceğim bu sefer mezarına. Kırmızı karanfiller seni kalbim çok özler.(...)

HANDANNUR DURUÇALI

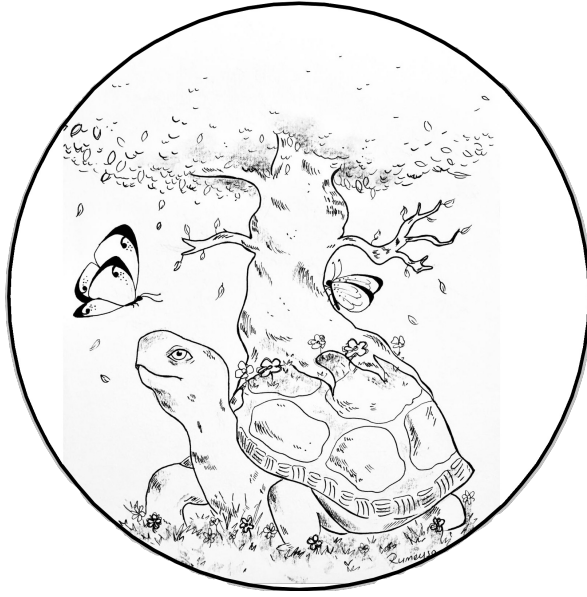
(...) Haziran ayının bir anlamı da vardı benim için. Karanfiller açardı haziranda. Benim de kardeşimin en sevdiği çiçek karanfil. Onun yüzünden evimizden eksik olmazdı hiçbir rengi. Fakat sonra ne yazık ki onu bir haziran günü kaybettiğimizde o ilgilenemedi evimizde çiçeklerle. Ve henüz evimize girmemişken karanfil, ilk iş onun toprağına ektik her bir rengini. Ne mutlu olmuştur o şimdi.(...)

ELİF MELİKE MELEK

Sezen Aksu- Karanfil

Bütün büyük işler küçük
başlangıçlarla olur.

-Cicero